

om op dit uur een kruisje op de galg te schrijven. De dienstmeid *Kretzel*, die dit hoorde, neemt het aanbod aan en snelt de deur uit. — Ter bepaalde plaats komende, hoort zij eenig geruis, en vindt een paard aan een boom gebonden. Zij schrijft het kruisje op de galg; doch op dit oogenblik hoort zij een pistoolschot. Zij maakt het paard los, springt er op, snelt daarmee weg en ontkomt gelukkig het gevaar. In de herberg bewondert men haren moed en haren buit, zijnde een fraai paard, waarop een valies gebonden was. Den volgende dag, Zondag zijnde, begeven de waard en de waardin zich naar het naastgelegen dorp ter kerk, om daarna aangifte bij het bestuur van het gebeurde te doen. De dienstmeid *Kretzel* bleef alleen te huis. Nauwelijks was zij een half uur alleen, toen er aan de deur werd geklopt. Het was een reiziger te paard, die verzocht te mogen ontbijten. Hij bracht zijn paard in den stal en deed onderzoek naar het fraaije paard, hetwelk hij aldaar vond. De meid verhaalde hem het gebeurde. Na eenig vertoeven, beveelt hij haar, eene flesch wijn uit den kelder te halen, op een toon, die hij haar achterdocht verwekt. Zij ontsteekt eene kaars en begeeft zich in den donkeren kelder, werwaarts zij door den vreemdeling gevolgd wordt. Dit bemerkende, blaast zij het licht onverwachts uit, en schuift langs den muur naar boven en smijt de kelderdeur dicht, die zij toesluit. Na verloop van eenigen tijd, komen er twee personen aankloppen, die naar den reiziger vragen. Zij bekomen geen antwoord; zij dreigen met geweld in huis te dringen; doch hun wordt de loop van een geweer vertoond, dat *Kretzel* van den muur had genomen en uit het bovenvenster op hen aanlegde. Hierop vertrokken zij, de verschrikkelijkste bedreigingen doende. Intusschen kwam de waard *Hoffkirch* te huis, vergezeld van dorpeelingen en politiebedienden, die den gevangene uit den kelder haalden, welke het opperhoofd der rooversbende was. Het bestuur deed verder nasporingen en roeide de geheele bende uit, waartoe de moed der dienstmeid niet weinig aanleiding had gegeven.

Van den 17den. Men verneemt uit Karlsruhe, dat de heer *von Rotteck* in de kamer der Badensche afgevaardigden aan de Regerings-kommissie ophelderingen heeft gevraagd omtrent de betrekkingen met Zwitserland, inzonderheid omtrent het verbot aan de handwerkslieden, om zich derwaarts te begeven, en de wederkerige maatregelen, door den Regeringsraad van St. Gallen genomen. De minister *Winter* heeft daarop geantwoord, dat hij voor als nog alle verdere mededeelingen dienaangaande moest weigeren, doch het tijdstip der volkomene vereffening der geschillen met Zwitserland niet ver meer af was; met welke verklaring de Kamer genoegeen heeft genomen.

In onderscheidene brieven uit Zwitserland wordt Geneve aangeduid als de plaats, waar zich bijna alle politieke uitgewekenen verzameld hebben, en hunne plannen tegen de bestaande orde van zaken smeden; vooral moet hunne briefwisseling met Parijs ongemeen levendig zijn.

GROOT-BRITANNJE. LONDEN den 15 Mei.

De Whigs schijnen vastelijk besloten te hebben het niet op te geven, voordat zij den minister *John Russell* voor de eene of andere gemeente als parlamentslid herkozen zien; na zijne nederlaag te Devonshire, was er gesproken van de gemeente Pool, doch waarschijnlijk hebben zich ook hietegen zwarigheden opgedaan; want al de pogingen worden thans aangewend op het vlek van Stroud, waar men gelooft eene goede kans te kunnen loopen, wijl de meerderheid der kiezers aldaar der Whigsche partij toegedaan is. Deze plaats was wel niet vacant en werd gehouden door den kolonel *Fox*, maar deze heeft ten behoeve van zijnen vriend, den minister *Russell*, zijn ontslag genomen, en heeft zich met denzelfden naar Stroud begeven, om deszelfs verkiezing aldaar aan te prijzen en te bevorderen.

Wat lord *John Russell* genoopt magt hebben, zich bij die reis in vrouwen-gewaad te vermommen, weet men niet; waarschijnlijk is het geweest, om alle tegenwerking te voorkomen, daar zulks toch het geval geweest is, immers zoo men geloof moet geven aan den volgende in den *Times* voorkomenden brief:

» Aan den uitgever van den *Times*.

» Mijnheer! Maandag, den 11 Mei, deed zeker heer, nabij Maidenhead woonachtig, de reis met de diligence, toen het rijtuig stil hield, tot opnemning van een man van groote en kloeke gestalte, en van eene kleine persoon, zoo digt in eenen mantel gewikkeld en met eene shawl zoo digt over het gezigt, dat het onmogelijk was of gestalte of gelaat in het allerminste te onderscheiden. Uit het gesprek van deze beide personen in de diligence besloot gemelde heer, dat het eene ontvoering, en de kleinere persoon eene dame was. Of het een meisje dan wel eene vrouw van reeds zekere jaren mogt zijn, en of zij schoon of leelijk was, kon hij niet zeggen, maar dat het eene ontvoering was, hield hij voor stellig. Te Maidenhead aangekomen, deelde hij zijn vermoeden mede aan den kastelein, die de beide bedoelde personen van het rijtuig deed afstappen, en bij het afnemen van den mantel aan de persoon, die men voor eene vrouw hield, bleek dezelve lord *John Russell* te zijn; de ander was de kolonel *Fox*. Aldus vermoed begaven zij zich naar Stroud.

» Ik ben, mijnheer, uw vriend en dienaar, » VERITAS.

— De *Liverpool Standard* bevat het volgende relaas van het springen van twee stoomketels in eene suikerraffinaderij te Vauxhall-road:

» De buurt van Vauxhall-road werd gisteren namiddag kwart voor drie uren in grooten schrik gedompeld, door het springen van twee stoomketels in de suikerraffinaderij van de heeren *Bing* en *Vicar*, achter in de Fordstraat.

» De kracht der uithersting was zoo groot, dat dezelve het gansche dak van het gebouw wegsloeg en eenen nieuw gebouwden schoorsteen met zich voerde; vallende die schoorsteen neder in de Maguirestraat, op een huis, bewoond door den heer *Acton*, deszelfs huisvrouw en eene dienstbode. De schoorsteen sloeg door dak, vloeren en alles heen, tot in de benedenste kamers. In eenen van dezelve bevond zich de heer *Acton* met zijne vrouw en eenen vriend, die hem was komen bezoeken. De dienstbode was boven in het huis en kwam er met eenige kneuzingen af. Zoodra zij genoegzaam tot zich zelve gekomen was, om te kunnen spreken, riep zij om hulp, en de heer *Gallimore*, de gewezen brandmeester-generaal, die zich toevallig juist in de Maguirestraat bevond, snelde haar te hulp, en redde haar, met bijstand van eenige anderen, van onder het puin. Zij berigtte hare bevrijders, dat er zich menschen in de huiskamer bevonden. De heer *Gallimore* zette terstond eenige menschen aan het werk tot ontdekking van dezelve, en het gelukte hem den heer *Acton*, die op het eerste gedruisch naar de deur toegesprongen geweest moet zijn, te redden. Hij was beschut gebleven door een balk, die tegen den post van de deur gevallen was. Het dienstmeisje bevond zich nu in staat te verklaren, dat ook hare meesteres onder het puin moest liggen.

» Mevrouw *Acton* schijnt, even als haar man, de plaats, waar zij zich bevond, verlaten te hebben en tegen den achtermuur gevlugt te zijn; dit is haar behoud geweest. Een der instortende vloerbalken bleef in deszelfs val in eenig tapijtof gordijnwerk (*furniture*) hangen en hierdoor belet haar hoofd tegen den muur te verbrijzelen; toen men haar vond, hetgene eerst na lang werken gebeurde, zat zij met haren bril nog op en schijnbaar onbezeerd, ofschoon geheel afgemat. Nu vernam de heer *Gallimore*, dat er nog een bezoeker onder het puin moest zijn; hij zette dadelijk met zijne helpers het aangevangen onderzoek voort, en na 45 minuten onafgebroken arbeids gelukte het hem den lijdert te vinden. De heer *John Minors*, vriend en bezoeker van den heer *Acton*, had zich tegen den kamerschoorsteen aangedrongen; de gansche last van het ingestorte dak en van de ingeslagene vloeren met huisraad en al was op hem nedergekomen en drukte hem het hoofd en de borst op de verschrikkelijkste wijze. Hij was nagenoeg in twee gebogen. Van onder den puinhoop gehaald, werd hij door den heilmeester *Sigley* onderzocht. Deze verklaarde, dat hij leefde; hij werd in een naast gelegen wijnhuis gebragt, maar gaf daar weldra den geest.

» Het getal der in de raffinaderij zelve omgekomenen personen is tot dus verre niet bekend. De oorzaak van het ongeluk is geweest het beproeven van eenen nieuwen ketel, die, niet sterk genoeg, de drukking van den stoom niet heeft weerstaan en daardoor gesprongen is.

» Onmiddellijk na de eerste uithersting had er eene tweede plaats van den ouden ketel; wordende zulks veroorzaakt door den schok en door het daarop nederstorten van het puin, door den eersten slag losgemaakt.

» De slag was niet zeer hard, ofschoon de uithersting het gansche dak wegsloeg en de schoorsteenen verre weg door de lucht heensmeet en op het dak van het huis van den heer *Acton* deed nederkomen. De raffinaderij is, zoo wij vernemen, tot op hare grondslagen geschokt.

» Verdere bijzonderheden.

» Men gelooft, dat de ongelukkige slagoffers, die eenen ontijdigen dood ontmoet hebben, vijf in getal zijn, ofschoon men niet weet, hoe velen er aan het werk waren. Er zijn drie lijen van onder de puinhoopen opgedolven, een daarvan is dat van den ingenieur. De dienstmeid van den heer *Adams*, die, toen het ongeluk gebeurde, op eene bovenkamer bezig was met het ophalen der blinden, is er onbezeerd afgekomen, ofschoon de brokken van den schoorsteen door de kamer, waar zij bezig was, heengevlogen zijn.

Van den 16den. De lord mayor en de gemeenteraad van Londen hebben besloten een verzoekschrift aan het Parlement aan te bieden tot afschaffing van het

zegel op de dagbladen. Lord *Brougham* heeft in eene der laatste zittingen voornemen aangekondigd, om die petitie namens gemeld ligchaam in te dienen.

— De nieuw benoemde Onderkoning van Ierland, lord *Mulgrave*, is den 14 dezer te Dublin aangekomen, en aldaar ontvangen geworden op eene wijze welke aan zijnen intogt veel overeenkomst gaf met eene zegepraal. Bij het afstapen te Kingstown, de haven van Dublin, werd hij door een groot aantal der aanzienlijkste edellieden en andere personen begroet, terwijl de lucht weergalmde van het gejuich eener onafzienbare volksmenigte, die hem op de weg naar Dublin volgde, voorafgegaan door den adel, aan welks hoofd zich de hertog van Leinster geplaatst had, en door de verschillende korporatiën van Dublin met derzelver banieren. » Elk oogenblik, » zegt een brief uit Dublin in den *Courier*, » voegden zich duizenden bij den stoet; toen men de hoofdstad naderde, was de trein van rijtuigen, ruiters en voetgangers zoo zeer aangegroeid, dat alle berekening van het aantal personen onmogelijk was; maar zeker zijn men niet te veel, wanneer men de menigte op minstens 250,000 hoofden schat. Eene onbeschrijfelijke geestdrift heerschte onder het volk; verdoovende kreten van » Welkom in Ierland! Weg met de oude vijanden van ons land! Verlat u op ons, en Ierland zal het sterkste gedeelte des rijkz zijn! » vervulden de lucht, en echter werd de goede orde oogenblik gestoord. . . . Deze ontvangst zal aan lord *Mulgrave* en aan het Britsche Kabinet kunnen leeren, hoe gemakkelijk het is, om over de harten en gevoelens van het Iersche volk te gebieden. Hoe dikwerf te leur gesteld en bedrogen, het vertrouwen is bij hetzelve nog niet uitgedoofd. Dat vertrouwen is thans zelfs zeer levendig; want thans hebben de Ieren goede redenen, om te vertrouwen, daar zij nu voor de eerste reis in Ierland een bestuur zien, uit brave en rechtschapen mannen zamengesteld. . . .

Dat een Iersche correspondent van den radikalen *Courier* de schitterende ontvangst van den nieuwen Onderkoning aan het vertrouwen der volksmenigte op een tot nog toe onbekend bestuur, en dat vertrouwen zelf aan zulke redenen toeschrijft, kan niet bevreemden. Intusschen is het bekend, dat *O'Connell* behaardelijk, vóór zijn vertrek uit Dublin naar Londen, aan zijne talrijke volgelingen bevolen heeft, om lord *Mulgrave* op zulk eene luisterrijke wijze te ontvangen; zoodat het gebeurde te Dublin een nieuw bewijs oplevert voor den oorzettenden invloed van dien volksleider, en tevens, in veler overtuiging, voor de gegrondheid van het reeds meermalen geuite vermoeden, dat het tegenwoordige bestuur met denzelfden in zekere overeenkomst getreden is, omtrent de Iersche zaken.

Van den 17den. Het voorgevallene bij den intogt van lord *Mulgrave* te Dublin heeft den graaf *van Ficklow* aanleiding gegeven, om eergisteren, in het Huis der Lords, aan lord *Melbourne* te vragen, of deze daarvan officiële kennis had bekomen; zoo ja, welke maatregelen het Gouvernement genomen had, om zijne afkeuring te betoonen van de ergerlijke bijzonderheden, welke dien optogt hadden gekenmerkt. De graaf vond op zich zelve niets berispelijks in het openbaar uiten der gevoelens van achting en genegenheid; doch eene volksverzameling als deze, waartoe de menigte door *O'Connell* was opgeroepen en door de geestelijken in de openlijke godsdienst oefeningen aangemaand, en waarbij verbodene kleuren en leuzen waren rondgedragen, kwam hem voor als onwettig, en de toelating er van als strijdig met de akte ter voorkoming van oproer; zoodat, naar zijne meening, de nieuwe Onderkoning het vertrouwen van alle partijen niet verwerven kon, indien het waar was, dat hij dit alles stilzwijgend had aangezien.

Lord *Melbourne* gaf ten antwoord, dat hij geene officiële kennis droeg van datgene, waarover de spreker zich beklaagd had; doch dat, indien er iets onwettigs geschied was, zulks ongetwijfeld door het Gouvernement zou worden afgekeurd; terwijl lord *Mulgrave* de eerste zou zijn, om te toonen, dat hij naar de voorschriften der strikteste onpartijdigheid wilde handelen, en zich door geene partij, hoe ook genaamd, dacht te laten besturen. De markies van *Londonderry* en de afgetreden Onderkoning van Ierland, graaf *van Haddington*, hebben zich in deze woordenwisseling gemengd, en den eersten minister eenige vrij scherpe aanmerkingen gemaakt.

— Latere berigten van de Kaap de Goede Hoop, den 22 Maart gedagteekend, bevelen de tijding, dat de Kaffers een' nieuwen inval hadden gedaan van de zijde der Visch- en Kieskamma-rivieren, en met kolonel *Somerset* en kapitein *Jarvis* waren slaags geweest, aan welken het wel gelukt was, den vijand weder op zijn eigen grondgebied terug te drijven, doch niet zonder dat de koloniale troepen een aanmerkelijk verlies aan dooden hadden geleden. Men dacht, dat de kolonel *Somerset*, die eene groote versterking van troepen had ontvangen, wel dra eenen inval in het land der Kaffers ondernemen zou.

— Er zijn hier brieven van St. Michaël, een der Azorische eilanden, ontvangen, meldende, dat de gevangenen uit een der gevangenhuisen van dat eiland tegen de krijgslieden waren opgestaan, en zich meester van het kasteel hadden gemaakt. Zij hieschen de Miguellistische vlag, maar werden, na zich nog eenigen tijd verdedigd te hebben, ten onder gebragt. De meesten hunner schijnen met de uiterste wreedheid ter dood gebragt te zijn geworden.

FRANKRIJK.

PARIJS den 15 Mei.

Het hof der Pairs heeft heden eene 7de audientie gehouden, maar zij is eeniglijk besteed geworden tot de voortzetting van het lezen der akte van beschuldiging; het thans gelezene gedeelte betrof in het algemeen de gebeurtenissen te Parijs, Epinal en Luneville, en de daadzaken bij dezelve op ieder der beschuldigten in het bijzonder betrekkelijk. De Pairs waren 162 in getal. Te half drie werd de zitting voor eene korte poos geschorst, en daarna met de lezing der akte voortgegaan, in hetgene de beschuldigten van Lyon betreft.

Meer belang, dan de loop van het eigenlijke hoofd-proces, wekt voor het oogenblik het tusschenkomende geval der 91 of 110 verdedigers, welke men beschuldigt in den bekenden brief het hof der Pairs gehoord te hebben. De magtiging, aan de Kamer der Afgevaardigden gevraagd, om hare twee leden, de heeren *de Puymoreau* en *Cormenin* te mogen vervolgen, wordt thans voorloopig in de bureaux of afdelingen der Kamer behandeld. In twee à drie diep bureaux heeft de oppositie, bij de keuze van eenen president, de overhand behouden, bij de overige zes keuzen de ministeriële partij, doch in sommige tegen eene vrij sterke minderheid. Verscheidene bedenkingen zijn vervolgens tegen het gedane aanzek in het midden gebragt. De heer *Comte* b. v. verlangde, dat men het autentieke stuk aan de Kamer zou overleggen, ten einde zij zou kunnen zien, of de beschuldigde leden het werkelijk geteekend hadden. Eene andere tegenwerping hield in, dat men alvorens de vraag beslissen moest, of de Kamer der Pairs zich wel eene beleediging kon aantrekken, aan het Hof der Pairs toegevoegd. In de derde plaats bragt men in het midden, dat er voor alle dingen onderzocht moest worden, aan wien de schuld der publicmaking lag, aan de teekenaars of aan den gérant (waarnemer, directeur) van het blad, vermits het misdrijf, zoo er een bestond, niet in het schrijven of teekenen, maar in het wereldkundig maken van het stuk gelegen kon zijn. Meer nog dan dit alles scheen eene bedenking van den heer *Berryer*, bij het Ade bureau, indruk te maken. Hij vroeg, hoe het toekwam, dat de heer zegelbewaarder over zich genomen had eenen voorslag te doen, terwijl de Kamer der Pairs niets had voorgesteld. Heeft, vroeg hij, de Regering het regt, zich op deze wijs tusschen de beide Kamers te plaatsen? Volgens hem, was dit aan beider regtsgebied te kort gedaan. Welken invloed deze bedenkingen op den verderen loop der kwestie hebben mogen, zal men moeten zien; voor het oogenblik hebben zij den gang der zaak niet opgehouden en er is eene kommissie benoemd, om den voorslag in overweging te nemen.

Van den 16den. (Part. corr.) De heeren *Trelat* en *Michiel de Bourges* hebben aan den president van het Hof der Pairs geschreven, dat zij de schrijvers zijn van den brief aan de April-beschuldigten, en dat alleen hunne handteekening echt is. Het gevolg dezer verklaring is, dat de Kamer der Pairs alleen deze twee onder-teekenaars en de twee geranten der dagbladen, die den brief hebben bekend gemaakt, vervolgen kunnen. De overige 110 personen, welker namen bekend zijn gemaakt, moeten buiten beschuldiging gesteld worden. Zij schijnen overigens reeds eene bijeenkomst gehad te hebben, om over de verklaring der twee evangeliende heeren te delibereren. Daarin werd beslist, dat zij de zedelijke verantwoordelijkheid van den brief op zich namen, doch de verantwoordelijkheid der openbaarmaking van zich afweerden.

Wij weten nog niet, of het wegens deze zaak is, dat de Kamer der Pairs heden eene wetgevende vergadering gehouden heeft; de regterlijke zitting is eerst te half drie begonnen, om het einde der akte van beschuldiging te hooren voorlezen. Zij zal echter ook heden, wegens de korthed der zitting, het slot van dit stuk niet kunnen hooren; en daar er tot Dingsdag geene zitting is, zal zij aldus weder vier dagen gewonnen hebben, om af te zien, welke wending de zaak van den brief aan de April-beschuldigten zal hebben genomen.

De heer *de Talleyrand* schijnt geenszins afgezien te hebben van zijne onworpene reis naar Weenen. Hij zal eerst zijne bezittingen in het departement du Nord bezoeken en zich vervolgens naar Oostenrijk begeven, om er het huwelijk te sluiten tusschen eene zijner nichten en den erfgenaam van een der voornaamste Oostenrijksche huizen.

Van den 17den. In de zitting van het Hof der Pairs van Zaterdag jl. is eindelijk de lezing der akte van beschuldiging voleind. Zoo lang die lezing e-

duurd heeft, schenen de 23 aanwezige beschuldigen met opzet geen acht op dat stuk te willen slaan, ten einde op deze wijze tegen de afwezigheid hunner verdigers te protesteren. Onze lezers zullen misschien hier gaarne eene bekende opgave van de strekking dezer akte vinden, welke door den heer Martin (du Nord) geteekend is en de dagteekening draagt van den 10 Maart 1835.

Het gezamenlijke getal beschuldigen, zoo voortvlugtig als gedetineerd, bedraagt 164. Alleen tegen 17 hunner eischt het openbaar ministerie de toepassing der wet van den 17 Mei 1819, welke, als wijziging van art. 39 van het strafwetboek, slechts eene gevangenisstraf van drie maanden tot vijf jaren tegen de medeplichtigen der misdaden uitspreekt. — Maar van deze 17 vallen reeds 16 in de eerste en derde categorie, die, volgens den procureur-generaal, komen onder de toepassing van art. 87, 88, 89 en 91 van het strafwetboek, terwijl bovendien de eerste categorie nog in de termen van art. 59 en 60 valt. Daar nu de artikels 87 en 91 van het strafwetboek (aanranding tegen het Koninklijke gezin en komplot tegen de veiligheid van den Staat) de doodstraf uitspreken, blijkt het, dat het openbaar ministerie van de 164 beschuldigen tegen 163 de doodstraf eischt. Slechts 42 hebben zich door de vlugt aan de mogelijke gevolgen van dit requisitoir kunnen onttrekken.

De zitting werd, na de voorlezing der akte van beschuldiging, tot Dingsdag uitgesteld, in welke zitting met het gehoor der getuigen een' aanvang zal worden gemaakt. Men ziet daarbij nieuwe incidenten te gemoet, zoo het Hof de verdigers blijft weigeren en de beschuldigen geen deel aan de debatten willen nemen. Men weet, dat van de 122 aanwezige beschuldigen slechts 4 tegen het arrest van het Hof niet geprotesteerd hebben.

De heeren *Cormenin* en *Audry de Puyraveau* zijn heden morgen voor de commissie opgeroepen. De heer *Cormenin* heeft zich onmiddellijk aldaar verschoot. Hij heeft verklaard den door de Kamer der Pairs geïncrimineerden brief noch onderteekend, noch iemand ter zijner onderteekening daarvan gemagtigd te hebben.

De heer *Audry de Puyraveau* was niet ten zijne, toen de brief van den president der commissie bij hem werd bezorgd. Hij is op nieuw uitgenoodigd, om aanstaanden Maandag te verschijnen.

Men verwacht, dat verscheidene der April-beschuldigen het voornemen om zich te verdedigen te kennen gegeven hebbende, hun van ambtswege advocaten zijn toegevoegd.

Eergisteren avond had er bij de porte St. Martin een vrij talrijke oploop van menschen plaats, waartoe een twist in een der koffijhuizen de eerste aanleiding schijnt gegeven te hebben. Men hoorde den marseillaanschen marsch zingen en ook oproerige kreten aanheffen, toen van alle kanten sterke patrouilles van municipale garden te paard en te voet aanrukten en den hoop uiteenjoegen, dat op sommige punten vrij onzacht moet geschied zijn, daar eenige jonge lieden zich tegen de wacht wilden verzetten. Spoedig echter was de orde hersteld, waartoe ook een stortregen, die een aantal nieuwsgierigen naar huis dreef, niet weinig heeft toegebragt.

De oppositie beschuldigt de politie van dezen oploop te hebben bewerkt en ook door hare huurlieden gisteren avond in het zoogenaamd *Pays Latin*, de wijk waar de meeste studenten wonen, de republikeinsche liederen te hebben laten zingen. Gelukkig echter is aldaar geene wanorde veroorzaakt en heeft de studerende jeugd geen deel aan dat gezang genomen, terwijl ook het ambachtvolk zich niet gezind toont, om oproer te maken en de handel- en neringdrijvende klasse afkeerig van alle onrust is.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE den 17 Mei.

Niettegenstaande de Spaansche zaakgelastigde te Brussel, ridder *d'Argatz*, het gerucht, dat de Koninklijke Regentes van Spanje met een Belgischen hoofd-officier in onderhandeling was getreden over het aanwerven van een hulpkorps in België, dadelijk stellig heeft tegengesproken. wordt van onderscheidene kanten bij voortdurend van dit gerucht gewag gemaakt.

De *Brusselsche Courrier*, die het eerst van deze zaak had gesproken, blijft volhouden, dat zijne berichten gegrond geweest zijn, en schrijft de tegespraak van den ridder *d'Argatz* toe aan diens ontevredenheid, dat de onderhandelingen daarover niet door zijne tusschenkomst, maar door die van den Spaanschen gezant te Parijs plaats hebben.

De *Parijssche Gazette de France*, van dit twistgeschrift gewag makende, zegt: „Het is niet waar, dat *Maria Christina* aan een Belgischen hoofdofficier voorstellen heeft laten doen: maar het is, in tegendeel, de Belgische regering, die door het Fransche ministerie daartoe aangezet, den 27 April laatstleden, den heer *Jean Pal*, naar Madrid heeft doen vertrekken, om aan het Spaansche leger een korps van tienduizend vrijwilligers aan te bieden, die door den divisie-generaal *Daine* zouden worden aangevoerd. Deze vrijwilligers zouden getrokken worden uit de leger-afdeeling, waarover die generaal thans bevel voert, en te Ostende worden ingescheept, om naar eene, door het ministerie van *Maria Christina* aan te wijzen, Spaansche haven te worden overgevoerd.

De kosten van vervoer zouden ongetwijfeld door Frankrijk worden betaald, welk Rijk op die wijze niet regtstreeks tusschen beiden zou komen, en dus niet zou behoeven te vreezen van zijne vriendschapsbetrekkingen met de drie Noordsche Mogendheden in de waagschaal te stellen. Ook zou men langs dien weg den Spaanschen volkshoogmoed ontzien, daar Spanje hulpbenden zou erlangen, in plaats van bondgenootschappelijke troepen te zien binnenrukken. Al heeft men dus in Spanje in het eerst alle tusschenkomst met fierheid afgewezen, rekent men, dat deze hulp uit België zonder bloven zou kunnen worden aangenomen.

De *Brusselsche Emancipation* verzekert, in haar nummer van den 17den, dat de *Gazette* ten aanzien van het gedrag der Franche en Belgische regeringen in deze zaak in dwaling verkeert, doch dat de overige berichten wel met de waarheid schijnen overeen te komen.

„Naar hetgene wij vernemen hebben,” zegt de *Emancipation*, „zou de op- rigting van het Belgische korps wachten naar de terugkomst uit Madrid van den heer *Jean Pal*... die voorstellen van een' onzer uitstekendste officieren, den divisie-generaal *Daine*, daaromtrent naar de Spaansche hoofdstad heeft overgebragt. In geval het tot eene schikking kwam, zou die generaal het opperbevel van het Belgische korps, hetwelk uit 12,000 man, in bataljons verdeeld, zou zijn zamengesteld, op zich nemen. Onder den generaal *Daine* zouden, als kolonel en bevelhebber der artillerie, de majoor *Kessels*, alsmede twee brigade-generaals dienen. Men noemt den generaal-majoor *Niellon* als een' daarvan. De officieren, die tot het korps zouden willen behooren, zouden een ver- lof van twee jaren erlangen en hunne tegenwoordige rangen [in het Belgische le- ger] behouden. Zij zouden daarenboven eene schadeloosstelling voor hunne uit- rusting genieten. Men verzekert al verder, dat de boven aangeduide opperbe- velhebber zich, in geval van het aannemen zijner voorstellen, sterk maakt, om het gehele korps, binnen drie maanden na de onderteekening der overeenkomst, in een' daarvoor aan te wijzen Spaansche haven te doen ontschepen.

Van den 18den. Heden morgen is H. K. K. H. de Prinses van Oranje, bene- vens H. K. H. Prinses *Sophie*, Hoogstderzelver dochter, naar Tilburg vertrok- ken. Men verzekert, dat Hoogstdezelve zich naar het hoofdkwartier begeven heeft, om, voor en aler dat H. K. K. H. de voorgenomene reis naar Baden- Baden onderneemt, van Hoogstderzelver gemaal afscheid te nemen.

In den loop dezer week vertrekken HH. KK. HH. Prins en Prinses *Frederik* naar Berlijn, en zal Z. Exc. de minister van financiën de reis naar Italië on- dernemen.

Heden is wederom een sterk detachement der 9de afdeeling infanterie alhier aangekomen, waarvan de manschappen bij de jagers en granadiers zullen wor- den ingedeeld.

Z. M. de Koning wordt deze week op het Loo verwacht.

Men verneemt, dat de doorreis van H. K. H. Prinses de *Beira*, schoonzus- ter van Don *Carlos*, naar Italië, ten gevolge van ongesteldheid, voorloopig is uitgesteld. H. K. H. bevindt zich bij voortdurend te Londen.

Van den 19den. De graaf van *Lottum*, buitengewoon gezant en gevolmag- tigd minister van Zijne Maj. den Koning van Pruisen bij Zijne Maj. den Koning der Nederlanden, is met zijn gezin en gevolg in deze residentie aangekomen en aan het hotel *Bellevue* afgestapt.

Van den Helder wordt onderstaand berigt medegedeeld:

„Het volgende ongeluk en edelmoedig bedrijf heeft op den 13 dezer, in de na- bijheid dezer gemeente, plaats gshad.

„Acht personen hadden zich, in eene haringschuit, hegeven naar het dezer dagen op de Zuiderhaaks vervallen Engelsche schip *Alexander*, ten einde enige goederen uit hetzelfde te bergen; aan boord van dien bodem gekomen zijnde, gelukte het hun eenige balen katoen van het schip naar eene loodsschnit, die op eenen kleinen afstand van hetzelfde gelegen was, over te brengen; doch zulks voor de tweedemaal herhaald hebbende en van boord gestoken zijnde, kwam er onverwachts uit het noord-oosten eene hevige koelte op, die, benevens een toenemende sterke stroom, hunne schuit zoo ver in de branding voortstuwde, dat dezelve weldra werd omver geslagen, waardoor zij allen in zee stórtten.

„Hoewel er zich vele loodsen en visschers met hunne schuiten op zeer gerin-

gen afstand in dien omtrek bevonden, konde niemand hunner, uit hoofde van de ontzaggelijke branding, die doorgaans op dat gedeelte der Haaks bestaat, het wagen, om de ongelukkigen ter hulp te snellen; doch zeker sloep-schipper, ge- naamd *Klaas Klorn*, vergezeld van *Pieter Hoek*, *Johannes Schendelaar*, *Har- men Zeeman* en *Anna Arends van den Berg*, allen van den Helder, en *Jan Edelenbos* en *Jan van Noord*, beiden van Enkhuizen, welke zich met hunne sloep mede in de nabijheid bevonden, namen het manmoedig en stout besluit, om de in nood zijnden, zoo mogelijk, te redden; en gelukte het hun dan ook, na tweemaal door de branding terug geslagen te zijn, de plaats te naderen, al- waar de ongelukkigen heen en weder geslingerd werden. Drie van dezelve werden in hunne sloep opgenomen, en alzoo met Gods hulp van eenen anders zekeren dood gered, terwijl zij met smart ontwaarden, dat de overigen reeds eene prooi der golven geworden waren.

„Vier weduwen en negentien kinderen, allen op het eiland Texel woonachtig, betreuren, door dit ongelukkig voorval, het verlies van echtgenooten en vader.”

AMSTERDAM den 18 Mei.

Jongstleden Zaterdag voormiddag is het lijk van *W. Holtrop*, voorzittend Meester van de loge *La Charité* alhier, op eene plegtstellige wijze ten grave- geleid. De lijkoets werd van het huis des overledenen gevolgd door de bestuur- deren der opgemelde loge en door commissiën uit die der overige loges hier ter stede gevestigd, terwijl zich in de kerk een groot aantal leden der Orde van Vrije Metselaren had vereenigd, ten einde aan het stoffelijk overschot van den alom vereerden Meester hulde te bewijzen. Het lijk in de kerk aangekomen zijnde, werd met hetzelfde, terwijl het orgel eene treurmuziek deed hooren, een plegtige omgang gehouden, waaraan al de aanwezende leden der broederschap, in rouwgewaad, deel namen. Toen het lijk aan het graf was nedergezet, hield de gedeputeerde Meester der loge, *C. van der Fyver*, eene rede, waarin hij de groote verdiensten des overledenen als Mensch, Burger en Meester der loge met nadruk en waardigheid schetste. Bij de hulde aan den overledene als oprichter van het Instituut voor Blinde Kinderen, vermeldde de spreker op eene al- zins treffende wijze, dat hij, die zoo even op het orgel toonen van weemoed had gelagen, een kweekeling van dat Instituut was en alzoo een kind van *Holtrop* kon genoemd worden. De spreker eindigde zijne rede met eene har- telijke toespraak aan de kleinzonen des overledenen, en nam tevens de pleg- tigheid van het oogenblik te baat, om de talrijke aanwezenden bij de be- schouwingen te bepalen, welke dood en graf opleveren. Bij deze geheele pleg- tigheid en vooral bij het houden der rede, welke allerwege den meesten indruk maakte, had eene diepe stilte plaats, en alles getuigde van de belangstelling in hem, die, hoewel door den dood aan de maatschappij ontruikt, nog lang in de harten zijner talrijke veeleerders en vrienden leven zal.

GRONINGEN den 21 Mei.

Gisteren namiddag heeft hier eene aandoenlijke plegtigheid plaats gehad. Ne- gen kweekelingen van het in deze stad gevestigde Instituut voor Doofstommen hebben hunne geloofsbelydenis, naar de leer der Hervormden, in de Noorder kerk alhier, openlijk afgelegd in handen van den heer Predikant *C. H. van HERWER- DEN C. H.*, in tegenwoordigheid van eenen Ouderling, en in bijzijn van eenen talrijke en aanzienlijke menigte, welke zamengevloeid was, om getuige van dit roerend tooneel te zijn.

De namen dezer kweekelingen waren:

PIETER ROELFSEMA, van *Paterwolde*;
KLAAS WILDER, van *Leeuwarden*;
SIMON GROEN, van *Leiden*;
DERK JOHANNES GERHARDUS DANGREMOND, van *Beek, bij Nijmegen*;
JOHANNES DE JONG, van *Rotterdam*;
ADRIAAN VAN KAMPEN, van *Leerdam*;
WILLEM HENGSMAN, van *Alkmaar*;
JOHANNES BODAR, van *Willemoord*, en
HERMINA FEMMETJE DE MUNNIK, van *Leiden*.

Na een kort voorwoord van den Leeraar over het doel der zamenkomst, ver- eenigde zich de schare met hem in een gebed, waarin de Algoede gedantkt werd voor de zegeningen, die deze jongelieden aan het Doofstommen-Instituut hadden mogen genieten, bovenal voor dien zegen, die hun, door de kennis van het Evangelie, was ten deel gevallen; en werd verder zegen over de plegtigheid afgesmeekt en wer- den vooral de jongelieden zelve aan den bijstand des Allerhoogsten aanbevolen. Daarop werd met het onderzoek een aanvang gemaakt en werden hun onderscheidene vragen voorgelegd. Terwijl zij zich met het schriftelijk beantwoorden dezer vra- gen bezig hielden, zong de vergaderde menigte teesselijke Evangelische gezan- gen. Men was verwonderd over de kennis en naauwkeurigheid, waarmede de ant- woorden, die de Leeraar van den predikant afas, door iederen kweekeling afzon- derlijk waren gesteld, en diep trof en roerde iederen toehoorder het luide ja, welk stameld van de lippen klonk, toen zij op de vragen antwoordden, die hun, ter plegtige inzegening, naar de gewoonte van het Kerkgenootschap, wer- den gedaan. De gemeente zong daarop biddende voor hen; Gez. 99, 5. Na eene aanspraak, werd nu aan ieder der kweekelingen een klein stukje voor aanneme- lingen, ter herinnering van de plegtigheid, uitgereikt, en daarop, na korte toespraken, waarin ook aan de nagedachtenis van den onsterfelijken Stichter des Instituuts werd hulde bewezen, met eene lofverheffing aan God deze zamenkomst besloten, die ongetwijfeld een blijk opleverde, hoe het Instituut voor Doofstommen mag geacht worden, eene eerste plaats onder de weldadige gestichten onzes Vaderlands te bekleeden.

De Matigheidsgenootschappen, die in Noord-Amerika zoo veel misbruik van sterken drank en van alle onzedden, welke uit hetzelfde voortvloeijen, hebben te keer gegaan, zijn ook tot in Zweden doorgedrongen. De Koning van dat land, die met de troons- bestijging den eenvoudigen en stillen aard van een' burger niet heeft afgelegd, heeft zich voor haar gunstig bewezen als burger en als koning. In de eerste betrekking heeft hij zich als lid der Maatschappij te Stockholm laten inschrijven: in de tweede bevelen, dat, zoodra zich iemand in zijne Staten bedrinkt, zijn naam in den ingang der Parochie-kerk zal worden aangeplakt, en dat de Predikant zijne toehoorders zal verzoeken, voor de bekeering van zoodanigen dronkaard te bidden.

Bij deze straf, die naar de beschaving en denkwijze van het meerder deel des Zweedschen volks gelukkig gevonden schijnt, schiet ons onwillekeurig eene even een- voudige te binnen, in sommige Noord-Amerikaansche Staten op het tweegevecht ge- steld. Daar worden de Duellisten namelijk als krankzinnig aangemerkt en als zoodanig in het dolhuis geplaatst.

Eenvoudig was ook de straf, welke *FENELON*, de schrandere opvoeder van den Fran- schen Troonopvolger, uitvond, om de hevige drift en oploependheid van dezen Vorst te overwinnen. Kastijden en vermanen helpt weinig, vooral bij eenen Kroonprins. *FENELON* wist er iets beters op: hij beval alle bedienden en huisgenooten na een too- neel van drift zich bevreemd voor den Prins te toonen, hem kortaf te antwoorden en te ontwijken, zoo veel zij slechts konden. Dat kon deze niet uitstaan, als een wild dier gesohuwd te worden: met tranen beled hij zijne verkeerdheid — en eindelijk overwon hij ze.

Betere straffen, dan zulke eenvoudige, die niet dan natuurlijke gevolgen schijnen, zijn er zekerlijk niet uit te denken, noch in den staat, noch in de huisgezinnen.

Door den heer *Gouverneur dezer Provincie* zijn, bij besluit van den 14 dezer, gearresteerd en invorderbaar verklaard de suppletore kohieren voor de Belasting op het personeel, daargesteld bij de wet dd. 29 Maart 1833, over het dienstjaar 1833, en wel voor de gemeenten *Groningen, Haren, Hoogezand* (2 stuks), *Sappemeer* (2 stuks). De heeren Bur- gemeesters van gemelde gemeenten zullen op de gewone wijze de belastingsschuldigen hiervan kennis geven.

De *Agent van het Domein in de Provincien Groningen en Drenthe* is voornemens, op Zaterdag, den 30 Mei 1835, des voormiddags precies te 11 uren, publiek, ten overstaan van den Heer *Mr. H. J. Offerhaus*, openbaar Notaris, residerende te *Delfzijl*, ten huize van den Logementhouder *Smaal*, aldaar, bij opbod en afslag, aan de meestbieden- den, voor afbraak, onder reserve van het Erf en den Ondergrond en de daarbij behoorende Tuinen en Bleeken, des noods onder voorbehoud van nadere goedkeuring, te Verkoopen:

- 1) De Plaatsmajors Woning, te *Delfzijl*.
- 2) Het officiers Logement, aan de Landpoort, te *Delfzijl*, gelegen bij het Kommandement, en
- 3) Een Houten Stal voor vier Paarden, te *Delfzijl*, in het *Holwierder Bolwerk*.
- 4) Het *Seinwachters-Huisje*, staande te *Delfzijl*, in het *Holwierder Bolwerk*.

Alles in dien voegen, als breeder in de Condiitien van verkoop is omschreven, welke voor een' ieder in deze Provincie ter lezing liggen ter secretarij van de Gemeente *Delfzijl*, ten kantore van genoemden Notaris, en van den Agent voornoemd, *Canter-Cremers*, bij wien men nadere inlichtingen zal kunnen bekomen.

De *Agent van het Domein in de Provincien Groningen en Drenthe*, als daartoe gemag- tigd, is voornemens, op Dingsdag, den 2 Juni 1835, des voormiddags te 11 uren, pu- bliek, ten overstaan van den Heer *Mr. J. Fresmann Victor*, openbaar Notaris, residen- de te *Winschoten*, ten huize van den Logementhouder *E. E. van Dyk*, te *Nieuwe Schans*, bij opbod en afslag, aan de meestbiedenenden, des noods onder voorbehoud van nadere goed- keuring, te Verkoopen:

- 1) De zoogenaamde Hoofdwacht onder den *Kloktoren*, waarin eens *Klok en Uurwerk*,
- 2) Het zoogenaamde *Ingenieurs Logement*, te *Nieuwe Schans*, bestaande in vier Ver- trekken en een' *Kelder*, met den daarbij behoorenden *Tuin*.

Alles in dien voegen, als breeder in de Condiitien van Verkoop is omschreven, welke voor een' ieder in deze provincie ter lezing liggen ter secretarij der Gemeente *Nieuwe Schans*, ten kantore van genoemden Notaris, en van den Agent voornoemd, *Canter- Cremers*, bij wien men nadere inlichtingen zal kunnen bekomen.

